

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120247814
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120247814.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu Mgr. Radoslavy Strhárskej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému D. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/XX, XXX XX G. G., o zaplatenie 69,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 18Csp/16/2020-117 zo dňa 18. januára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 18Csp/16/2020-117 zo dňa 18. januára 2021 v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom sp.zn. 18Csp/16/2020-117 zo dňa 18. januára 2021 prvou výrovkovou vetou žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33,11 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 33,11 Eur od 26.07.2017 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, druhou výrovkovou vetou v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a treťou výrovkovou vetou žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155 ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti so Všeobecnou úverovou bankou a.s. sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 03.03.2020 domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 69,44 Eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že strany sporu uzatvorili dňa 12.06.2016 Zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o pôžičke“, resp. „zmluva o úvere“) podľa § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá sa v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zároveň konštatoval, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Preto daný zmluvný vzťah posúdil ako spotrebiteľský, aplikoval naň Občiansky zákonník a zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že na základe zmluvy o pôžičke právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej pôžičku vo výške 130,- Eur na kúpu tovaru (čierna technika - reproduktor JBL) pri akontácií 11,50 %, 16,89 Eur. Kúpna cena predstavovala 146,89 Eur. Žalovaná sa zaviazala splatiť pôžičku v 15 mesačných splátkach v sume 10,- Eur, celkovú čiastku 150,- Eur, RPMN (x) 24,52 %, fixnú ročnú úrokovú sadzbu 24,52 %, priemernú hodnotu RPMN 20,29 %, odplatu 24,52 %, najvyššiu prípustnú výšku odplaty 24,92 %, celkové náklady spotrebiteľa 20,- Eur, s termínom konečnej splatnosti

dňa 20.09.2017, prvou splátkou splatnou dňa 20.07.2016, s ďalšími splátkami splatnými vždy 20. dňa v mesiaci.

4. Z prehľadu splátok a úhrad na žalovanú mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná nesplácala pôžičku riadne a včas. Uhradila akontáciu vo výške 16,89 Eur, následne ešte vykonala úhrady vo výške 80,- Eur. Na základe uvedeného súd priznal žalobcovi nárok titulom zmluvy o pôžičke podľa, ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 130,-- Eur. Žalovaná uhradila sumu 96,89 Eur. Súd prvej inštancie teda priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 33,11 Eur (ako rozdiel medzi poskytnutou pôžičkou, resp. úverom v sume 130,-- Eur a uhradenou sumou 96,89 Eur). V prevyšujúcej časti z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol.

5. Keďže žalovaná neuhradila svoj dlh v lehote splatnosti a dostala sa do omeškania, súd prvej inštancie žalobcovi priznal právo aj na úrok z omeškania v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške 5,00 % ročne zo sumy 33,11 Eur od 26. 07. 2017 do zaplatenia.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a to tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov tohto konania, nakoľko žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 47,68 % a žalovaná v rozsahu 52,31 %, čo znamená, že čistý úspech žalobcu a žalovanej bol približne rovnaký.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti druhej a tretej výrokovej vety podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akými myšlienkovými postupmi a úvahami sa súd prvej inštancie riadil v zamietavej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v odvolaní napadnutej časti arbitrárne a nepreskúmateľné. Uviedol, že žalovaný nárok špecifikoval ako nárok z titulu nesplateného spotrebiteľského úveru, žalovaná v spore ostala pasívna, procesnú obranu neprodukovala. Preto ním tvrdené skutočnosti v tomto spore sa tak považujú za nesporné a správnym procesným postupom rešpektujúc zásadu kontradiktórnosti konania by súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazže žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 36,33 Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. zo sumy 36,33 Eur od 26.07.2017 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

8. K odvolaniu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

9. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že v predmetnej veci sa právny predchodca žalobcu proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 69,44 Eur s príslušenstvom na základe zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 12.06.2016. Podaním označeným ako „Predžalobná upomienka“ zo dňa 25.05.2017 právny predchodca žalobcu vzhľadom k tomu, že evidoval k zmluve o pôžičke nedoplatok na splátkach v celkovej výške 30,-- Eur žalovanú upozornil, že ak do 05.07.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 03/2017 bude oprávnený úver zosplatiť. Následne podaním označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 20.07.2017 vzhľadom na to, že dlžné splátky v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke riadne a včas neuhradila právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že jej dlh v celkovej výške 69,45 Eur z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz. Rozsudkom sp.zn. 18Csp/16/2020-117 zo dňa 18.01.2021 súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33,11 Eur s príslušenstvom, druhou výrokovou vetou v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a treťou výrokovou vetou žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

11. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril

žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Odôvodnenie je dôležitou náležitosťou rozhodnutia, ktoré musí nadväzovať na výrokovú časť rozhodnutia a musí byť s ňou v súlade. Z citovaného § 220 ods. 2 CSP vyplýva, že súd je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, t.j. opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal pri vydaní rozhodnutia, ako sa vyporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov, prípadne s námietkami k vykonaným dôkazom. Zároveň v odôvodnení súd musí uviesť aké právne ustanovenia použil. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočné a zrozumiteľné tak, aby závery súdu boli preskúmateľné.

13. Citované ustanovenie § 220 ods. 2 CSP je potrebné chápať aj z hľadiska práv strán sporu na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva tak, že rozhodnutie musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/2003 uviedol, že „že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.“

14. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie rozsudok v napadnutej časti druhej výrokovej vety, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol v potrebnom rozsahu neodôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel k záveru, že nárok žalobcu v prevyšujúcej časti nie je dôvodný, nakoľko z odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tejto časti nie je jasné a zrozumiteľné, t.j. nie je z neho zrejmé v akej výške súd prvej inštancie žalobu zamietol, z čoho výška zamietnutého nároku žalobcu pozostáva, na základe akých skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že tento nárok žalobcu je nedôvodný. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti nedáva odpovede, na základe čoho súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu v prevyšujúcej časti za nedôvodný. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej výrokovej vety za nepreskúmateľný, a to je dôvodom na zrušenie rozhodnutia v napadnutej časti.

15. Z dôvodu, že nedostatok, alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu spočívajúce v porušení práva na spravodlivý proces, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej výrokovej vety a tretej výrokovej vety ako závislého výroku podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom opätovne rozhodne o prevyšujúcej časti uplatneného nároku žalobcu v žalobe tak, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené a preskúmateľné v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

16. O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci podľa § 396 ods. 3 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).